

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr. 10 December 2002 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.

www.garabandal.nl Redactie en Pelgrimsvervoer: Wim Langeveld. J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim.
Tel 0252-214191 - ING Rek. 1655361 Email: wim@garabandal.nl

☆ HET MYSTERIE VAN GARABANDAL ☆

Het loon der vromen in de nieuwe schepping.

Openbaring. Hoofdstuk 21: 1- 5 van het Nieuwe Testament

1. Toen zag ik een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde waren verdwenen, ook de zee bestond niet meer.
2. En de heilige Stad, het Nieuwe-Jeruzalem, zag ik neerdalen van God uit de hemel, toegerust als een bruid, die voor haar man is getooid.
3 En ik hoorde van de Troon een machtige stem, en ze sprak:
'Zie, de Woonstede Gods bij de mensen: Hij zal zijn Tent bij hen spannen.
Zij zullen zijn volk zijn, Hij: God met hen!
4. Elke traan wist Hij weg uit hun ogen; En nooit zal de dood er meer zijn.
Geen rouw, geen geweent en geen smart; Want het vroegere is voorbij !'
5 En Die op de Troon is gezeten, sprak:
Zie, Ik maak alles nieuw!

†

Voorwoord.

Het mysterie van Garabandal daar zal deze Nieuwsbrief geheel aan gewijd zijn. Tientallen jaren van verbondenheid met Garabandal, via ontmoetingen met de zieneressen, hun familie, dorpsbewoners, priesters en theologen, pelgrims, mensen die de Boodschap van Garabandal verspreiden, boeken en tijdschriften, video's, persoonlijke ervaringen, hebben mij een groeiend inzicht gegeven wat de hemel in Garabandal aan Kerk en Wereld wil duidelijk maken en wat voor hemelse geschenken zij voor Kerk en wereld in petto heeft.

De titel : "Het mysterie van Garabandal" is de meest toepasselijke titel voor deze uiteenzetting. Want een mysterie betekent in het gewone Nederlands onder meer geheim. D.w.z. een werkelijkheid die voor de meeste mensen nog verborgen en onbegrijpelijk is. En alleen bekend is aan een enkeling of een groep van mensen. En wat bovennatuurlijke werkelijkheden betreft welke alleen bekend zijn aan de H. Drievuldigheid, De Heer Jezus, zijn H. Moeder, de engelen en de heiligen.

In het mysterie van Garabandal worden bepaalde geloofswaarheden duidelijker en begrijpelijker. Daar zal eens de nevel van onze onwetendheid door de H. Geest worden weggeblazen door middel van het Grote Wonder. En het schitterende landschap van onze verlossing en de nieuwe schepping zal zich aan onze gekwetste geest openbaren.

Innerlijk horen wij dan in de Stilte van Garabandal die machtige Stem roepen:

"Zie, Ik maak alles nieuw!"

En die machtige Stem heeft zich laten horen aan vier gewone dorpsmeisjes van Garabandal, via de Aartsengel Michaël en H. Maagd, als O.L. Vrouw van de berg Karmel, de koningin van de profeten. Bezit Wim Langeveld de sleutel tot de schatkamer van dit mysterie van Garabandal? Ik laat het aan de lezer over of deze sleutel de juiste is. Wanneer het Licht bij het lezen van dit artikel in U ontstoken wordt, dan weet U dat het de juiste sleutel is, hem aangereikt door de Moeder Gods om haar kinderen die troost en bemoediging te schenken om door deze barre tijden heen te komen. □

Wim Langeveld 8 December 2002. Feest van Maria Onbevleete Ontvangenis.

DE DRIE BRANDHAARDEN VAN GARABANDAL **Het cuadro, het kerkje en de pijnbomen**

Het cuadro betekent in het Nederlands: het vierkant. Zo wordt de plek genoemd waar het dorp eindigt en het holle weggetje dat het Callega wordt genoemd begint. Dit is de plaats waar de Aartsengel Michaël voor het eerst verscheen op Zondag 18 Juni 1961, rond 20.30 in de avond aan de vier meisjes van Garabandal.

Om het groeiend aantal belangstellenden op een veilige afstand van de zieneresjes te houden werden door mannen van het dorp in de vorm van een vierkant een afscheiding van dikke takken gemaakt, waar de meisjes beschermd werden tegen de opdringende menigte.

Is deze plaats een toevallige ontmoeting geworden tussen de aartsengel en de zieneresjes of is het door de hemel een bewust gekozen plaats? In de godsdienstgeschiedenis en in het bijzonder van Verschijningen van Maria heeft de hemel om diverse voor ons (nog) verborgen redenen plaatsen gekozen voor ontmoetingen met de

De zieneresjes in het cuadro.

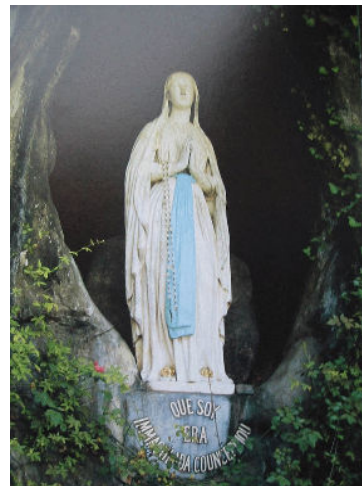
mensen. Het startpunt van de 1^e verschijning ligt bijna exact tussen het kerkje en de pijnbomen.

Later zou Maria in geheel Garabandal verschijnen. Zelfs diverse malen in de bergen, wanneer de zieneresjes op de weilandjes van hun ouders werkten, en alleen familieleden getuigen van hun extasen waren.

De appelboom waar de meisjes de groene, onrijpe appeltjes plukten, enige meters van het cuadro, kan men zien als een *symbool van de boom van het paradijs. De boom van kennis van goed en kwaad.* Het symbool van de ongehoorzaamheid van onze oer-ouders. Met als gevolg de erfzonde, die de menselijke natuur zo heeft beschadigd, dat de verhouding tussen God en Zijn schepselen werd verstoord. Met als gevolg dat de dood in de mensengeschiedenis haar intrede zou doen en de mensheid door de eeuwen heen door zijn ik-gerichtheid ook niet meer met zijn medemens op een harmonische

kan samenleven. Gevolg, persoonlijk en universeel lijden, ruzies en oorlogen, natuurrampen enz.

Alle mensen zijn betrokken in de zonde van Adam. De heilige Paulus bevestigt dit: "Door de ongehoorzaamheid van één mens werden allen zondaars" (Rom. 5, 19) "Door één mens is de zonde in de wereld gekomen en met de zonde de dood en zo is de dood over alle mensen gekomen, aangezien allen gezondigd hebben (...) (Rom. 5,12) Tegenover de universaliteit van de zonde en de dood stelt de apostel de universaliteit van het heil in Christus: "Zoals de fout van één leidde tot veroordeling van allen, zo leidde de gerechte daad van Eén alleen tot vrij spraak en leven voor allen." (Rom. 5,18) Om terug te keren tot de zienersjes; is het niet toevallig dat de hoofdzieneres Conchita heet? Afgeleid van het Spaanse woord 'La Immaculada Concepción'. Wat in het Nederlands betekent 'De Onbevleete Ontvangenis' De naamdag van Conchita is dan ook op 8 Dec., kerkelijk feest van Maria Onbevleete Ontvangenis. Dit feest werd door Paus Pius de IX ingesteld na de afkondiging van het dogma van Maria Onbevleete Ontvangenis op 8 Dec. 1854. Paus Pius IX sprak een kleine 150 jaar geleden, op 8 december 1854, het dogma van de Onbevleete Ontvangenis van Maria uit. Met deze uitspraak verklaarde hij dat "de leer dat de allerzalgigste Maagd Maria vanaf het eerste ogenblik van haar Ontvangenis door een enige bijzondere

Ik ben de Onbevleete Ontvangenis

g e n a d e e n bevoorrechtiging van de almachtige God, omwille van de verdienste van Christus Jezus, de Zaligmaker van het menselijk geslacht, van alle smet van de erfzonde vrij is bewaard, door God is geopenbaard en door alle gelovigen als waarheid aanvaard moet worden".

Op hemelse wijze door Maria bevestigd in Lourdes

Op 25 Maart 1858 vroeg Bernadette aan Maria:

"Mejuffrouw, wilt U de goedheid hebben, mij te zeggen, wie U zijt?" Toen opende de Verschijning de handen, deed ze naar beneden uiteen, bracht ze weer samen voor de borst, vouwde ze tegeneen, sloeg de ogen ten hemel en antwoordde in het dialect wat Bernadette sprak:

QUE SOY ER'IMMACULADO COUNCEPCIU.

Wat betekent:

"IK BEN DE ONBEVLEETE ONTVANGENIS"

Deze hemelse bevestiging van het dogma van Maria Onbevleete Ontvangenis verwijst dus ondubbelzinnig naar de leer van de erfzonde.

Tevens de bevestiging dat Adam en Eva werkelijk bestaan hebben. En als vertegenwoordigers (!!!???) van het menselijk geslacht voor een beslissende keuze

werden gesteld, om door een beproeving voor of tegen God te kiezen.

Laten wij na deze korte theologische uiteenzetting terugkeren naar het Garabandal van 18 Juni 1961.

Het dorpskerkje.

Het kerkje van Garabandal

Na deze eerste schokkende en overrompelde ontmoeting met St. Michaël op zondagavond 18 Juni 1961, holden de zienersjes gedreven door hun godsdienstig instinct naar het dorpskerkje van Garabandal. Toen zij bij de kerkdeur kwamen, durfden zij niet naar binnen en zij gingen achter de kerk om en begonnen daar te wenen Daar waren nog meisjes aan het spelen. Zij vroegen hen

"Waarom wenen jullie zo?" Ze zeiden dat ze een engel hadden gezien. Onmiddellijk gingen zij het aan de onderwijzeres, Serafina Gómez-González vertellen. Verschrikt vroeg ze hen of het waar was dat ze een engel gezien hadden. Ze antwoordden van ja. Ze vroeg hen of het geen inbeelding was. Ze antwoordden van nee, maar dat ze werkelijk een engel gezien hadden.

Daarop stelde de onderwijzeres voor om een z.g. kruisgebed te bidden voor het H. Sacrament om O.L. Heer te bedanken, welke bestaat uit 6 Onze Vaders en zes Weesgegroeten

Waarschijnlijk is er op dat moment nooit zo'n kruisgebed gebeden in de kerk als in Garabandal.

Nimmer, zo uit het hart, met zulk verlangen en behoefte om bescherming te zoeken bij de Persoon, die waarlijk heel dicht bij hen was, de Levende God, vol van liefde, machtig en verborgen in Zijn wegen. En ongetwijfeld de Auteur van alles wat juist was gebeurd.

Zo zijn we meteen met de zienersjes aangekomen op de centrale plaats van hele gebeuren van Garabandal. N.m. het Katholieke kerkgebouw.

De plaats waar het Onbloedig Kruisoffer van Golgotha dagelijks wordt opgedragen en gevierd. Waar de geconsacreerde Hosties in het tabernakel worden bewaard. Waar de Heer als God en als Mens

werkelijk tegenwoordig is. Echter door de wildgroei van allerlei liturgische experimenten de afgelopen tientallen jaren in vele parochies, is men er echter niet meer zeker van of er in diverse parochie-kerken een echte Eucharistie viering plaatsvindt

Vele priesters geloven niet meer in de transsubstantiatie, d.w.z. dat brood en wijn veranderd worden in het

Lichaam en Bloed van Christus, wat de kerk van Rome ons leert.

Ex-priester Huub Oosterhuis opende in Oktober zijn testament van ongeloof ten aanzien van de werkelijke Tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie. Hij hield de preek bij de uitvaart van prins Claus en kreeg dezelfde week van de VU een eredoctoraat. Toch wil ex-priester Huub Oosterhuis nog liever een andere erkenning, zegt hij in *VolZin*, zoals de bundeling van De Bazuin en Hervormd Nederland heet.

"Waarvoor ik het liefst erkenning zou krijgen is wat ik het 'demasqué' van de transsubstantiatie noem: de ontmaskering van de roomse overtuiging dat Christus werkelijk aanwezig is in het brood en de wijn. In die opvatting is de eucharistie volstrekt onschadelijk gemaakt, de truc der trucen geworden, zonder enige politieke relevantie. Daaraan heb ik iets gedaan. Want niet het brood is het lichaam van Christus, wij, de gemeente, zijn dat." (Uit katholiek Nieuwsblad van Vrijdag 25 Oktober 2002)

Deze giftige zinnen van ongeloof raken direct het hart van Garabandal. Een ongeloof onder priesters en theologen welke in Garabandal werd voorspeld: In de van Boodschap van 18 Oktober 1961 werd onder meer gevraagd om dikwijls het H. Sacrament te bezoeken. Op 18 Juni 1965 werd de 2^e Boodschap gegeven. Daarin werd door de hemel geconstateerd dat men steeds minder waarde aan de Eucharistie ging hechten. Een profetie die helaas is uitgekomen.

Wat leert de kerk van Rome over de eucharistie?

Door middel van de Eucharistieviering wordt het Kruisoffer onder de mensen voortgezet. De eucharistieviering is niet louter een symbolische voorstelling van het verleden, maar stelt die verheven daad, die onze Heer op Calvarië volbracht, en die de wereld verlost, werkelijk en actueel in ons midden tegenwoordig.

Het kruis had niet meer waarde dan de Eucharistieviering, omdat beide slechts een en hetzelfde offer zijn, waarbij de hand van de Almachtige tijd en afstand opzij schuift. Priester en Slachtoffer zijn dezelfde, alleen de wijze van offeren verschilt.

De Eucharistieviering bevat alles wat Christus aan God opofferde en voor de mensen verwierf, en de offers van hen die de Eucharistie meebelevden en mee vierten in het avondmaal van de communie, worden één met het grote offer van Christus.

Een oud gebed bezingt het mysterie van de eucharistie als volgt: "O heilig gastmaal, waar Christus ons voedsel is, waar de herinnering aan zijn lijden wordt opgewekt, waar de genade onze ziel vervult, waar

ons het onderpand van het toekomstige leven gegeven wordt". Als de eucharistie de gedachtenis van het paasmysterie van de Heer is, als wij door onze communie aan het altaar "met hemelse zegen en genade verzadigd worden", dan is de eucharistie ook een vooruitlopen op de hemelse heerlijkheid.

Tijdens het laatste avondmaal heeft de Heer zelf de aandacht van de leerlingen gericht op de voltooiing van het paasmysterie in het rijk Gods: "Ik zeg u: van nu af zal Ik niet meer drinken van wat de wijnstok voortbrengt tot op de dag waarop Ik het met u, nieuw, zal drinken in het Koninkrijk van mijn Vader" (Mt. 26,29).

Telkens wanneer de kerk de eucharistie viert, herinnert zij zich deze belofte en keert zij haar blik naar "Hem die komt" (Apok. 1,4). In haar gebed vraagt zij om zijn komst: "Maranatha" (1 Kor. 16,22), "Kom, Heer Jezus" (Apok. 22,20), "moge de genade komen en deze wereld voorbijgaan"! De kerk weet dat de Heer nu reeds tot ons komt in de eucharistie en dat Hij daar is, midden onder ons. Deze aanwezigheid is echter versluierd. Daarom vierten wij de eucharistie "hoopvol wachtend op de komst van Jezus, Messias" en bidden wij: "Ook wijzelf hopen daar [in uw rijk] eens te mogen zijn, om

Het onbloedig Kruisoffer van Golgotha

met hen [de overledenen] samen voor altijd te mogen genieten van uw Heerlijkheid.

Dan wist Gij alle tranen uit onze ogen: wij zullen U zien, God van ons, zoals Gij zijt; voor eeuwig op U gelijkend, zullen wij eindeloos U prijzen, door Christus onze Heer".

Van deze grote verwachting van een **nieuwe hemel en een nieuwe aarde**, waar gerechtigheid zal wonen, hebben we geen betrouwbaarder onderpand, geen duidelijker teken dan de eucharistie. Telkens wanneer dit mysterie wordt gevierd, wordt inderdaad "het werk van onze verlossing voltrokken" en "breken wij het ene brood, middel dat onsterfelijk maakt, tegengif om niet te sterven, maar om voor altijd te leven in Christus". (Uit de Nieuwe Catechismus)

De pijnbomen.

De pijnbomen zijn een groepje van negen dennenbomen die tegen een berghelling even boven Garabandal staan. Wanneer men vanuit in het dal gelegen Cosio Garabandal nadert, dan ziet men al van verre de pijnbomen.

..."Kom hier niet dichterbij, maar doe uw schoenen van uw voeten; want de plaats waar ge staat is heilige grond. (Exodus 5,5) ,zo sprak God tot Moses". O.L. Vrouw zei tot de vier zieneresjes bij de pijnbomen: "Deze plaats is heilig ! God houdt veel van deze plaats".

O.L. Vrouw: "Deze plaats is heilig!"

De plaats waar de pijnbomen staan is voor vele pelgrims een ontmoetingsplaats geworden met de levende God. Een bovennatuurlijke Stilte omgeeft de pijnbomen

Nadat Maria als O.L. Vrouw van de Berg Karmel voor de 1^e keer op 2 Juli 1961 aan de vier zienersessen was verschenen, leidde zij de meisjes vele malen naar het kerkje, om haar Zoon in de geconsacreerde Hosties in het tabernakel te aanbidden. Uit eerbied, met hun gezicht naar het tabernakel gekeerd, leidde zij de zienersessen achteruit lopend het kerkje uit.

In extase (extatische marsen) leidde Maria de meisjes via de straatjes en het callega (het smalle holle, rotsachtige weggetje) via de berghelling naar de pijnbomen. Hier baden zij met Maria de rozenkrans en andere gebeden. Daarna gingen de meisjes razendsnel, achteruitlopend, alsof ze vleugels aan hun voeten hadden, weer terug naar het dorp om daar weer tot de normale toestand terug te keren. De getuigen die dit zagen, waren zeer verbaasd dat de meisjes ook wanneer het donker was hun nek niet braken als ze achteruit lopend op de steile rotsachtige, dikwijls door de regen, spekgladde berghelling, naar beneden gingen.

Wat is het bijzondere van deze dennenbomen? Een dennenboom is op zich geen bijzondere boom. Er zijn er miljoenen van in de wereld.

Deze bomen echter zijn door hemel bedoeld als markeringspunt voor het blijvende teken dat na het Grote Wonder zal blijven.

Pepe Diez de vroegere dorpsaannemer vertelde aan Albrecht Weber, een Duitse uitgever, dat de grootvader van Conchita, Serafin senior, in zijn jonge jaren toen hij burgemeester was op het idee kwam dat ieder kind ter herinnering van zijn of haar eerste communie een dennenboom zou planten op de berghelling even boven het dorp als een symbool van zijn of haar leven.

Van al deze geplante bomen zijn er maar negen overgebleven en uitgegroeid tot massieve bomen op een plaats waar Maria naar verwees met de woorden: "God houdt veel van deze plaats. Deze plaats is heilig!"

Serafin González, de overleden broer van Conchita bevestigde tijdens zijn trip met Albrecht Weber naar Fatima enige jaren geleden dat Maria inderdaad tegen de zienersjes had gezegd dat deze plaats heilig is, en dat God van deze plaats houdt. Hij verklaarde dat Maria dat tegen de kinderen had gezegd toen zij

vroegen of er een kerk bij de pijnbomen gebouwd moest worden. Maria antwoordde heel verrassend: :

"Nee, deze plaats is te heilig. God houdt zeer veel van deze plaats. Ik wens dat er een kleine witte kapel ter ere van Sint Michaël wordt gebouwd.

De grote kerk zal beneden in het dal (Cosio) gebouwd worden."

Albrecht Weber sprak daarover met de vroegere bisschop van Regensburg, Rudolf Graber. z.g. over de verklaring: "Nee, deze plaats is te heilig".

Deze zeer Mariale bisschop was een professor in de mystieke theologie en kerkgeschiedenis.

Hij antwoordde hem: "Dit is zeer aannemelijk, omdat een kerk is niet alleen een plaats voor Godsverering maar ook een plaats waar menselijke ijdelheid ten toon gespreid wordt, zoals gebeurt met kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders, priesters als ik, die denken dat zij boven iedereen verheven zijn."

Als er een blijvend teken daar komt, dan is er geen plaats voor een bouwwerk van mensen.

God Zelf, zal een monument voor de mensheid achterlaten."

Van links naar rechts: Conchita, Loli, Jacinta en Mari Cruz

Deze woorden overtuigde Weber en is voor hem een goede verklaring voor de anders zo moeilijk te vatten woorden van Maria.

Maar is dat de enige, overigens aanvechtbare verklaring van Mgr. Graber? Bij de afronding van mijn betoog kom ik daar later nog op terug.

De zienersjes ontvangen bij de pijnbomen de H. Communie uit de handen van de Aartsengel Michaël

Tijdens het begin van de verschijningen bracht de aartsengel Michaël niet geconsacreerde hosties. Dat heeft lange tijd gedaan om de meisjes te oefenen in het waardig ontvangen van de Heer. Op 16 Juli 1961, feestdag

van O. L. Vr. van de Berg Karmel werden de meisjes 5 uur in de morgen wakker. Ze werden voorbereid om voor de 1^e maal de rond 50 communies van St. Michaël te ontvangen, welke in de loop van daarop volgende weken aan hen werden uitgereikt. Dit gebeurde met of zonder getuigen op diverse locaties, onder de afdak van het kerkje, (sinds 23 Aug. 1961 mochten de zienersjes op last van de bisschop in extatische toestand niet meer in het kerkje), bij het cuadro, maar de meeste malen onder de pijnbomen.

Op die dag beklommen de meisjes in extase voor de 1^e maal via de het steile bergweggetje het callega genaamd naar de pijnbomen. Waar rond vijf uur in de morgen de Aartsengel *Ons Heer* gaf aan Mari Cruz en

De pijnbomen staan op een berghelling even buiten het dorp.
Conchita. Een uur later ontvingen Mari Loli en Jacinta bij een rotsblok dat op een lager niveau van de pijnbomen lag, Ons Heer. Gedurende de hele periode van de verschijningen ontvingen de zieneresjes bijna iedere dag de Ons Heer, zowel gedurende de Mis in het dorp, of uit de handen van de engel wanneer er geen priester in het dorp was. De hemel wilde hiermee laten zien dat de dagelijkse communie een zeer groot goed is. Hier in Nederland bijvoorbeeld is dat natuurlijk vanwege het grote priestertekort onmogelijk geworden. De hoofdoorzaak is dat de vijand in de Kerk is gedrongen. De 2^e Boodschap van 18 Juni 1965 verwijst ernaar.

Het kerkje en de pijnbomen hebben door deze communies een mystieke band met elkaar gekregen, zodat het ene naar het andere verwijst. En daar zullen wij nu uitgebreider op ingaan. De bevestiging van deze band was de betrokkenheid van pater Luis S.J. z.g. met Garabandal.

Pater Luis Andreu. †

De neomist pater Luis Andreu.sj.

Pater Luis Andreu kwam uit een heel vroom gezin. Hij had vier broers, waarvan er drie priester en Jezuïet zijn geworden. Hij was professor op het Seminarie in Oña, Nd. Spanje. Na zijn dood trad zijn moeder, die weduwe was in een klooster in de stad San Sébastian.

Op 8 Aug. 1961 kwam hij voor de derde maal in Garabandal. Hij reed mee met de auto van ene mijnheer M. Rafaël Fontenada Ruplicado, ooggetuige van de laatste uren van pater Luis. Pater Luis scheen zeer ingenomen met de gebeurtenissen te Garabandal; ook met de kleine meisjes, zonder overigens te uiten,

wat hij ervan dacht. Hij sprak over visioenen in het algemeen; over de verschillende graden hierin en het belang van psychologische studie om hierover gezond te kunnen oordelen.

Op 8 Augustus sprak pater Luis met Don Valentin Marichalar, pastoor van Cosio en Garabandal. Hij moest naar Torrelavega en gaf de sleutels van de kerk aan P. Luis, hem verzoekend die dag zijn herderlijke taak waar te willen nemen in Garabandal. Padre Luis scheen hierover zeer verheugd en zei glimlachend: "*zo ben ik dan meteen pastoor van Garabandal.*"

De H. Mis, die de pater opdroeg, was zeer stichtend. Iedereen was erg onder indruk.

In de loop van dezelfde ochtend hadden de kinderen een extase. Padre Luis bevond zich bij hen; en zoals hij vorige malen had gedaan, noteerde hij ook nu al wat de kinderen deden en zeiden. Gedurende de extase scheen de pater zelf mede verzonken te zijn.

Stille tranen gleden hem zacht langs de wangen. Men zag, dat hij zich in aanwezigheid voelde van buitengewone gebeurtenissen.

Op de avond van diezelfde dag begaven de kinderen zich naar de pijnbomen. Zij waren weer in extase; zij klommen erheen en keerden er van terug met een ongehoorde snelheid. Terwijl zij bij de pijnbomen waren, onderzocht de pater hen met de grootste belangstelling en nauwkeurigheid.

Pater Luis observeert de meisjes

Hij wilde het kleinste detail niet over het hoofd zien. Zeer vlug echter werd hij door emotie zodanig overweldigd dat hij tot viermaal toe zich luidop liet ontvallen: *Milagro! Milagro! Milagro! Milagro!* (wonder!

Terwijl de meisjes in extase de berg afdaalden in de richting van het dorp, zeiden zij dat zij zich naar de kerk begaven; intussen ging hun gesprek met de H.Maagd voort

Toen alles teneinde was, gingen sommigen te voet van San Sébastian naar Cosio, anderen gingen met de jeep. Beleefdheidshalve stond men erop dat pater Luis instapte in de jeep. (gewone auto's konden er bijna niet komen omdat de weg naar Garabandal in 1961 slechts een ezelspad was met diepe plassen en gaten)

Hij scheen buitengewoon gelukkig te zijn. Allen trouwens in de jeep voelden zich opgetogen. Herhaaldelijk gaf Padre Luis uiting aan zijn gevoelens van vreugde

Tijdens het verdere verloop van de reis vroeg men hem of hij niet even wilde slapen. Dit deed hij ook, een uur ongeveer.

Hij ontwaakte, even voordat men Reinosa bereikte, en zei: "Wat heb ik toch vast geslapen. Ik voel me uitstekend, helemaal niet meer moe."

Intussen had iedereen slaap, want het was al vier uur in de ochtend. Men had even stil gehouden bij een fontein om er te drinken.

Padre Luis vroeg aan de chauffeur of hij al gedronken had, waarop deze antwoordde, dat hij zijn ogen had laten drinken, want die hadden de meeste 'dorst'.

Verder rijdend, begon pater Luis weer te herhalen:

"Ik ben overgelukkig, en erg blij. Wat een geschenk toch van Maria! Wat een voorrecht, zo'n Moeder te hebben in de hemel. We moeten geen angst hebben voor het bovennatuurlijk leven. We moeten omgaan met de H. Maagd als de kinderen. Die hebben ons het voorbeeld gegeven. Ik heb niet meer de geringste twijfel over hun visioenen. Het is de gelukkigste dag van mijn leven."

Na deze woorden hield hij op met spreken. De heer Fontenada stelde hem een vraag waarop hij niet antwoordde. "Pater, vroeg hij, is er iets?" Men dacht dat hij misselijk werd. Hij antwoordde: "Neen, niets, ik heb slaap." Hij boog zijn hoofd voorover en men hoorde iets als een lichte hik. José Salceda keerde zich naar hem toe, en zag dat de ogen helemaal gedraaid waren. "De Padre is er erg slecht aan toe," zei hij. Zijn vrouw voelde de pols, doch vond hem niet en verzocht daarom te stoppen. In Reinosa was een ziekenhuis. Men dacht nog altijd dat het een kleine misselijkheid was. Bij de kliniek aangekomen werd onmiddellijk aangebeld. Een verpleegster kwam en zag meteen dat de pater al dood was. Hoe verschrikkelijk het ook voor

de betrokkenen was, toch voelde men naast droefheid ook een bijzondere vrede en een sereen gevoel dat men moeilijk onder woorden kon brengen. Het enige antwoord wat de betrokkenen konden geven op de vraag: "waaraan is de pater gestorven?" was: "Hij is aan zijn vreugde bezweken." Pater Louis stierf in de leeftijd van zes en dertig jaar. Enige dagen later werd pater Louis Andreu begraven op het kerkhof van een seminarie van de Jezuïeten in Oña.

In 1976 werden zijn stoffelijke resten opgegraven en bijgezet in een ossuarium op het kerkhof van het Jezuïeten-klooster in Loyola.

Een verbazingwekkende openbaring

Op 2 Augustus 1964 zond Conchita dit kleine briefje aan pater Ramon AndreuSJ:

Weleerwaarde pater Ramon,

Op 18 Juli had ik een locutie (het innerlijk horen van een stem, van de Heer, Maria, of een ander hemels wezen)

En in deze locutie vertelde de H.Maagd mij dat de dag na het wonder, uw broer uit zijn graf zal worden genomen, en zijn lichaam zal men onbedorven terug vinden. Pater, ik heb het aan niemand verteld, behalve aan een jonge vrouw, zij is de enige die het weet."

Overgebracht van het kerkhof in Oña in 1976 naar het Jezuïetenkerkhof in Loyola (Baskenland), rusten de stoffelijke resten van pater Luis in een zeer kleine nis van het ossuarium. De profetische gebeurtenis is reeds gedeeltelijk vervuld, het volledig vergaan van zijn lichaam. Maar de toekomstige heropbouw van zijn lichaam door een Goddelijke bovennatuurlijke tussenkomst zal uniek zijn in de gehele geschiedenis van de Kerk en van de mensheid. De kerk heeft in haar geschiedenis vele heiligen, wier lichaam niet is

vergaan, zoals de H. Catharina Labouré 1806 -1876 van de wonderdadige medaille, Bernadette Soubirous, de zieneres van Lourdes 1844-1879, de Libanese heilige Charbel Makhlof, 1828-1898 en zovele anderen voor of na hen.

Maar dit is een volgende Goddelijke stap in de kerk-geschiedenis om Zijn kinderen troost te schenken dat Hij het bederf en de dood in al haar verschijningsvormen door zijn verlossend Lijden heeft overwonnen. Een soort hemelse reclame voor de overwinnaar op de dood, de HEER JEZUS.

De volledige heropbouw van pater Luis zijn lichaam verbindt hem op een mysterieuze manier met zekere profetische teksten van het oude en nieuwe testament Bij Ezekiel 37:1-14 lezen wij o.m.: "*En hij sprak tot mij : Gij moet over deze beenderen profeteren en zeggen; Waarachtig, Ik ga een geest in u brengen, opdat gij weer levend wordt. Ik zal u spieren opleggen, vlees over u laten groeien, een huid over heen trekken, en een geest in u storten, opdat gij levend wordt. Zo zult gij erkennen dat Ik Jahweh ben. Enz"*

En bij Matteus 27:51-52: En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën van boven tot onder; de aarde beefde, en de steenrotsen spleten vaneen; de graven gingen open, en vele lichamen van ontslapen heiligen verzezen. Enz.

Om terug te keren bij pater Luis: Dat wil niet zeggen dat hij van de dood zal opstaan. Maar het absolute ongekende karakter van het wonder zal liggen in het zeer unieke herstel van zijn lichaam, wat Conchita in Sept.1965 nog eens nadrukkelijk heeft gezegd; "*Pater Luis zal gevonden worden, precies zoals hij was ten tijde van zijn begrafenis geheel in zijn oude staat. Echt en verduurzaamd. Beter gezegd:" onbedorven!"*

Zie ik maak alles nieuw!!!

Laten wij nu terugkeren tot de brandhaarden van Garabandal : *Het cuadro, het kerkje en de pijnbomen.*

Herinneren wij ons dat de zieneresjes op deze plaats speelden enige meters waar de appelboom stond. We hebben uiteengezet dat deze appelboom het sym-

bool is van de erfzonde. Symboliserend de val van het eerste mensenaar, waardoor de zonde en dood haar intrede deed in de geschiedenis van de mensheid

Hier verscheen de aartsengel Michaël op 18 Juni 1961. Deze engel

Symbool van de erfzonde

die bekend staat om strijd tegen Lucifer en de zijnen. Zijn terugkeer naar de wereld duidt erop dat wij in een tijd zijn aangekomen dat de eindstrijd is aangebroken, en dat de verlossing van de mensheid een zichtbare realiteit gaat worden. En dan het kerkje. De plaats

waar het verlossend Kruisoffer van de Heer Jezus op onbloedige wijze tegenwoordig wordt door middel van het Eucharistisch-offer. En tenslotte de pijnbomen. De mystieke plaats van Garabandal. De plaats waar vanuit het Grote Wonder zal plaatsvinden. Een Wonder dat veel indrukwekkender zal zijn dan het Zonnewonder van

Fatima. Het zal plaatsvinden op een Donderdag 's avonds om half negen. Het zal een kwartier duren. Daarbij zullen de zieken genezen. Ongelovigen en zondaars zullen zich bekeren. Het zal samenvallen met een feest van een Eucharistische martelaar en een belangrijke gebeurtenis in de Katholieke Kerk.

Na het Grote Wonder zal er bij de pijnbomen een kolom of een zuil van licht blijven dat er altijd zal blijven. Men kan het fotograferen en met video-camera's opnemen. Conchita omschrijft het 'Grote Wonder' als een openbaring van Gods grote Liefde en barmhartigheid voor de mensheid. En nu komen wij tot de slotanalyse van ons betoog. Het is duidelijk dat het Grote Wonder in het teken staat van de Eucharistie en het priesterschap. Op een Donderdag in de avond heeft Heer tijdens zijn laatste Avondmaal de Eucharistie ingesteld. In Garabandal zal op dezelfde dag het Grote Wonder plaatsvinden. De twee Boodschappen van Garabandal verwijzen ernaar. Pater Luis Andreu, droeg in Garabandal zijn laatste H. Mis in de oude ritus van de katholieke kerk. Deze z.g. H. Mis van Paus Pius V bracht het offerkarakter beter naar voren dan de nieuwe ritus van het tweede Vaticaansconcilie waar het avondmaalkarakter meer wordt benadrukt. Als priester aanschouwde hij bij de pijnbomen het Grote Wonder. De aanschouwing ervan veroorzaakte bij hem een zo'n intense vreugde dat hij eraan bezweek. Deze priester die op 8 Aug. 1961 in het kleine dorpskerkje van Garabandal in persona Christi het voor de laatste maal in zijn priester-leven het onbloedig Kruisoffer van Golgotha opdroeg, mocht 's avonds als priester bij de pijnbomen het z.g. Grote Wonder aanschouwen. En nu komt U lezer tot deze vraag:

“Waaruit zal het Grote Wonder bestaan?”

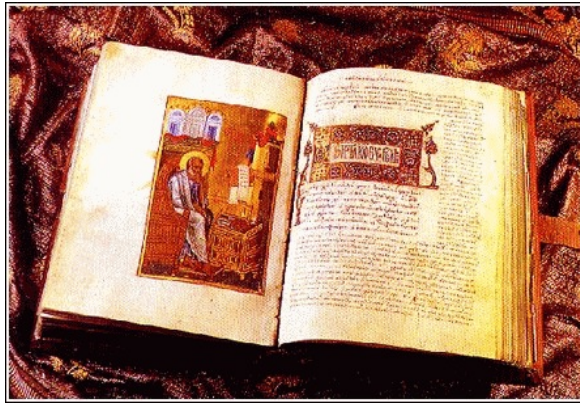
Herinneren wij ons wat Conchita daarover ons heeft gezegd; “Het zal een openbaring van Gods liefde en barmhartigheid voor de mensheid zijn.”

Het is duidelijk dat wij maar één conclusie kunnen trekken. In het z.g. Grote Wonder zien wij de vruchten van de Verlossing door het Kruisoffer van de Godmens op Golgotha. In elke eucharistie viering worden wij daaraan herinnert en erbij betrokken.

En waaruit bestaan die vruchten? Deze zijn onvoorstelbaar. Om enige te noemen:

- Door zijn lijden en dood, heeft HIJ de dood, overwonnen, en is op de 3^e dag te verrezen. Door het doopsel zijn wij met Hem begraven en door Hem zullen wij ook met Hem verrijzen.
- Een ander tot de verbeelding sprekende vrucht is: De Nieuwe Schepping. Daar de mensheid onafscheidbaar is van de stoffelijke wereld, ontstaat er, dank zij de Menswording een nieuwe wereld, een gans nieuwe schepping. Dit is het kosmisch aspect van de Verlossing, welke een ware 'herscheping' is. Denken wij maar aan de woorden van een kerkelijk liedje: : *“Wacht maar, wacht maar alles wordt nieuw, de hemel en de aarde!”* In Garabandal zal dus een ontzaglijke menigte dit visioen van Johannes, de nieuwe schepping, mogen aanschouwen. Die machtige, verlossende en herscheppende macht van de Heer zal zich vertalen in de genezing van de aanwezige zieken en tot bekering leiden van de ongelovigen. Na deze manifestatie van Gods liefde zal bij de pijnbomen een zuil van licht komen, wat altijd zal blijven. Een teken dat de kerk en wereld zal blijven herinneren dat lijden en dood

niet het laatste woord hebben in de wereldgeschiedenis. Maar dat Heer door zijn verlossende Kruisdood doorgaat om op onze puinhopen, veroorzaakt door de zonden een nieuwe wereld te bouwen.

Uit de apocalyps: “Zie ik maak alles nieuw!”

Deze kolom van licht is dus het blijvende teken dat verwijst naar de Nieuwe Schepping. Om deze rede vermoed ik dat de hemel niet wil dat er bij de pijnbomen een kerk gebouwd wordt. Want in het kerkgebouw, wordt dagelijks op onbloedige wijze de verlossende Kruisdood van Christus voltrokken. In de Nieuwe Schepping zijn lijden, zonde en dood voorgoed verleden tijd.

In het dal van Cosio, symboliserend het 'tranendal' wenst de hemel dat daar een kerk gebouwd wordt.

Vele andere vruchten zal het 'Grote Wonder' gaan voortbrengen. Om enkele

te noemen:

- ▶ Een verhelderend theologisch inzicht in de Eucharistie viering.
- ▶ Een verzoening tussen de aanhangers van oude H. Mis van Pius V en de Novus Ordo. (De Eucharistie vieringen volgens het 2^e Vaticaans Concilie)
- ▶ Herbezinning en herstel van de liturgische discipline.
- ▶ Heroriëntatie van de priester-opleidingen
- ▶ Verzoening tussen de Reformatie, de Orthodoxe Kerken en de katholieke Kerk. Een eenwording welke in Garabandal is voorspeld.
- ▶ Het is bovenal een Goddelijk genade-aanbod voor kerk en wereld om tot bekering te komen.

Maria heeft in Garabandal gezegd dat haar Zoon zal wederkomen. Het is niet voor niets dat zij op 2 Juli 1961 voor de 1^e maal in Garabandal is verschenen. Het kerkelijk feest van Maria visitatie. Haar bezoek aan haar nicht Elisabeth, toen zij in verwachting was van de Heer. (Nu 31 Mei) En nu bereidt zij in Garabandal zijn 2^e komst voor. Hoe wij deze 2^e komst moeten voorstellen ligt verscholen in de nevelen van de toekomst. De verdienste van professor F. Rutten is dat hij ons heeft bewust gemaakt van die tweede Wederkomst.

Garabandal is een ontzaglijke genade-injectie voor Kerk en Wereld. De voorbereiding daartoe zal de z.g. Waarschuwing zijn. Kerk en Wereld zullen in de binnen afzienbare tijd in de bovennatuurlijke biechtstoel plaatsnemen, als een geestelijke voorbereiding en zuivering voor het 'Grote Wonder'.

Wanneer na het Grote Wonder binnen een verloop van een bepaald tijdslimit deze Goddelijke handreiking wordt afgewezen zal Gods Rechtvaardigheid in werking worden gezet. Dan zal de wereld getroffen door de zuiverende Hand van de Heer. Daarna zal het tijdperk van het Rijk Gods aanbreken, dat een tijdelijke afspiegeling zal zijn van het eeuwige Gods Rijk in de Nieuwe schepping.

Beste lezer, de Nieuwsbrief raakt vol. Ik heb gepoogd U te doen delen in mijn gedachten leven en mijn ervaringen met Garabandal. Ik ben geen theoloog, maar een gewone leek, die zijn beperkingen op dat gebied maar al te zeer bewust is. Getrainde theologen en priesters die trouw zijn aan de R.K. leer, mogen mij corrigeren als er theologische onzin naar buiten is gebracht. De Heer moge het mij vergeven. Uw reactie is van harte welkom. Dank U wel!

“Kom Heer Jezus, kom! ”